

A lehetetlen megkísértése

Ma – ritka az ilyen „ma” – szinte mindenki felteheti a kérdést, hogy egyáltalán mi a lehetetlen, és hogyan kísértsük meg a lehetetlent? Ismételjük csak meg néhányszor az alapkérdést, mi lehet ma az, ami lehetetlen, de a megnevezés után már szükségképpen nem lehetetlen? Ha fejben nem tudjuk megnevezni a lehetetlent, akkor nem is vagyunk képesek nagy lépésekre? Ha nem készültünk fel kívül-belül egyaránt a kvantumugrásra, nem is látunk el az egyébként közeli lehetetlenig?

Teljes rizikó

A lehetetlen megfogalmazása feltételezi, hogy eloször is szellemileg vállaljuk a lehetetlent? Csak az lehet erkölcsileg és lelkileg elkötelezett a lehetetlen mellett, aki mögött kudarcok, vereségek sokasága rejtozik? A teljes rizikót csak az képes szeretni, aki nem csak megélte, hanem már nem is utálja a rizikó ellentétét, a folytonos megjuhászodást? A teljes rizikóval való barátság nem a félelem hiányát, hanem a félelemmel való békés együttélést jelenti?

Mindent együtt

A korszak embere legfeljebb a részvilágok, töredékvilágok teremtésében kísérti meg a lehetetlent? Összedolne-e körülöttünk a világ akkor, ha esetleg feltennénk azt a lehetetlen kérdést, hogy a világunkat, a teljes világot, a múltat és jövőt, a jelent és közeljövőt, mindent, ami egyáltalán lehetséges, egységesen újateremtenénk? Az ember oly mértékben elvesztette uralmát a külvilág és belvilág fölött, hogy nem is mer már gondolni a teremtés lehetőségére és nagyszeruségére?

Új teremtés

Ha a társadalom arra szocializált minket, hogy a fennállót sem folytatva megújítani, sem lökésszerűen újateremteni nem lehet, ebből örök idokig következik, hogy csak a világnak van esélye arra, hogy újraszüljön vagy újraalkosson minket, ha már beleunt istentelen kisszerűségünkbe és tétovaságunkba? Vagy már a modernitásból is kitagadott korunk hostelene (nem hose? hosképtelene?) örökre arra ítéltetett, hogy a tudomány vagy a művészet baljós labirintusaiból ugyan folyton kivágja magát, ám közben a globális valóságmezokön feltartott kézzel bukjon bele a fizikai élet végét jelento sírokba? Ha se a külső világ, se a belső világunk nem vált meg minket, még van kihez és van hova fordulnunk?

Tudásegysítés

Semmi különös dolgot nem kell tennünk, csak meg kell néznünk, hogy a föld legjobb fejlesztéseiben milyen lehetetleneket oldottak meg? Nem kell mást tennünk, mint a már meglévő, elérhető tudást összegyujtjuk, s aztán leülünk egy háromlábú kisszékre a zselici Kopasz-hegyen és az összes új elméletet is ismerve összerakjuk a káosz jellegu rendszert? A

lehetetlen megkísértése nem más, mint a jövőbe mutató tudásegysítés? Végül is semmi különöset nem teszünk, mint a tudásegysítésnek lelket-tudatot adunk?

Sokan beléphetnek

A lehetetlen kigondolására és jelenné tevésére csak a mindenre képesek, a bibliából ismert Óriások képesek? Vagy lényegileg ugyanerre, vagy legyünk szerények, közel ugyanerre mindnyájan képesek vagyunk, csak legalább egymástól feladatot kell kapnunk a lehetetlen menedzselésére? Helyesen tettük, hogy nem vagy nem elsősorban a mediatisált „korunk hoseire” bíztuk a kor napi akarataitól némileg eltérő jövővízió megálmodását és megteremtésének irányítását? Olyan gyakorlatelméletet és módszertant választottunk, hogy a világ-egésznek tervezett zselici édenkertet, 21. századi paradicsomot elvileg mindenki építheti, és mindenki lakhatja majd?

Személyesen vállaljuk

Senki nem tudhatja, hogy a földi életben még egy napja vagy száz éve van hátra, ezért nem legközelebb vagy húsz év múlva kell személyesen teljesen azonosulni avval a lehetetlennel, ami egyébként számára életfeladatként van kijelölve? Ha ezt tudatosan akarjuk, s ebben megingathatatlanul érintettek vagyunk, akkor nincs is más dolgunk, mint a nagyrészt még érintetlen, de kisméretű eredetileg is érintett zselici táj valamelyik szokványos zugában, egy szúrós csodabogyó bokor alatt képzeletben beköltözünk az akkor már jelennek tekinthető Természet Házba vagy Spirituális Házba?

Utóirat

Minden más magától megtörténik majd, meglátják. Semmi különöset nem akarunk, semmi szokatlant nem teszünk. Minden épeszu, józan embernek ide vezethet az útja. Mi várjuk őket.

2.

UTÓSZÓ

**„Nincs még végleges feltámadás, hanem csak erre irányuló, roppant erofeszítés”
D. Sz. Mereskovszkij**

Nem tudom, hogy mennyire értem, s nem tudom, hogy mások mennyire értik, amit akarunk, de amit már értünk belőle, az elég ahhoz, hogy felépítsük a Zselici Édenkertet, ami szükségképpen roppant erofeszítés a végleges feltámadás elokészítésére is. Szerényen, minimális leckeként ez nem több mint a földi Paradicsom-utánpótlás megteremtésére.

Álom, vízió

Az álmok: a feltámadás víziója. A feltámadás: szimbolikus édenkert. A Zselici Édenkert természetesen kettős vízió: lent édenkert születik, hogy látható legyen a fenti édenkert is. A somogyi - hetvenhektáros - édenkert elképzelése önmagában is roppant erofeszítés, mert évszázadok óta nagyon kevesen akartak szellemileg és valóságosan is földi-égi édenkertet.

Paradicsomot szeretnénk, ha emlékszünk még egyáltalán az igazi édenre. Mondhatnám azt is, hogy Kármel-hegyet akarunk, szimbolikusan is. Amit tervezünk, az azért Paradicsom, vagy Kármel-hegy, mert benne vagy általa egyesülhetünk Istennel. Ha másoknak így jobban tetszik, a transzcendens világgal. Ebben az értelemben, az egész földi anyagi-szellemi világ, a természeti édentől a társadalmi viláig, mind-mind szintén transzcendens valóság. A lentfent és a fentlent: egy.

A minimum (a test, lélek, tudat, spiritualitás egysége)

Nem kevés ez a minimum sem. Gyujtsunk erőt és képzeljük el, hogy milyen legyen az a jó világ, amelybe legalább turistaként be kívánunk lépni. Egyáltalán megmondható- és felépíthető-e az a mikrovilág, amely rögtön az ideális totális makrovilág? Mi nem csak azt mondjuk, hogy képesek vagyunk ennek megtervezésére, hanem racionális, pénzügyileg finanszírozható megvalósítására is. Ez nem más, mint a minimum program feltételeinek nagyon gyakorlatias, rendszerezett megteremtése. Ha a lentfent van, és gyönyörűen működik, akkor elérhetőbbek a fentlent örökké működő dimenziói.

Az ember titkos, magának sem kimondott vágya, hogy minél későbbre tolja ki a halált. Aki késon akar meghalni, az nem érti az életet, és nem érti a halált. Ha valaki belép az édenkertbe, a minimum az, lehetőleg mélyen értse meg, hogy nem a halál idejét kell kitolni. Amíg ezt nem érti, de már az értés után is, folyamatosan szabad tanulni azt, hogy teste, tudata, isteni lelke folyton alkalmas a feltámadásra. Akár a születés, akár a halál felől nézzük, az édenkert csak azt üzenheti, és kézmozdulatokig lebontva taníthatja, hogy értsük az életet, és ez teszi lehetővé, hogy felkészüljünk a haláli utáni életre. Az igazság ugyanaz: a földi élet és a földön túli élet: egy.

A Zselici Édenkertbe beléphetünk turistaként, ám szándékunk az, hogy ne turistaként lépjünk ki belőle. Ez a minimum.

Az optimális jövő

Az Édenkert út az Úrhoz, s az Urat mindenki úgy nevezheti meg, ahogy azt magában hívja. Az út szimbolikus piramislépcsőkön visz felfelé. Mindenkinek szabad annyi lépcsőt felismerni, amennyit lát vagy sejt, s mindenkinek szabad csak odáig feljutni, amit tudata megenged neki. Az egyik lépcső a Természet, amellyel, ha azonosulunk, felrepülhetünk a csúcsig. Valahol feljebb, egy széles, míves lépcsőn ott fekszik a jövő szimbolikus tárgya: az ideális világ, amelyet most éppen tudástársadalomnak hívunk. Az optimális külső világ egyszerre valóságos és misztikus víziója. Ha azonosulunk vele, felrepülhetünk vele a csúcsig, feltéve, ha megértjük, hogy az út általa, vele, segítségével feljebb vezet. Az édenkert persze olyan jövőt álmód nekünk, hogy lássuk a piramis csúcsa fölött az édenkert-látványú Urat. Nekünk nem az a dolgunk, hogy bárkit meggyőzzünk, vagy kézen fogva vezessünk; - mindenki annyit és odáig menjen, amit szabad akaratából szívesen megtesz.

Tudástársadalom világ

Az optimális jövő aktuális alakja: a tudástársadalom világ. Ha akarjuk, leírható racionális, tudományos fogalmakkal. Ha akarjuk, életre kelthető racionálison túllévő, szimbolikus vagy transzcendens kategóriákkal. Számunkra mindegy, hogy ki melyik nyelvet érti vagy melyik nyelven ért többet abból, ami egyébként is mindig korlátozottan érthető. Talán az is mellékes kérdés, hogy valaki a tudástársadalom világát érti-sejti, vagy fogalma sincs róla, amint az sem izgalmas probléma, hogy a zselici édenkertbe belépve van-e elképzelése és fogalma arról, hogy a jövő tudástársadalom-e, vagy valamilyen egészen más, rosszabb vagy jobb modell.

Nem az a kérdés tehát, hogy látogatóként hogyan – milyen szellemi-lelki, sőt tudati állapotban - lépünk be az édenkertbe majd, s nem is az a feladat, hogy a programházakban fogalmi úton mindenáron átfogó jövőképet kapjunk, hanem az, hogy a lehetséges (vagy a lehetetlennek tűnő, de mégis lehetséges) jövőt itt és most jelenben megéljük. Az igazi gyógyítás itt kezdődik, és valahol ezzel fejeződik be. Segítsenek ebben nekünk!